

Sygn. akt III AUa 517/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2019 r.

**Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący: sędzia Maria Pietkun

Sędziowie: Ireneusz Lejczak (spr.)

Jacek Witkowski

Protokolant: Karolina Sycz

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2019 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy J. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 25 marca 2019 r. sygn. akt VIII U 4395/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I o tyle, że ustala datę początkową prawa do emerytury od dnia 31 stycznia 2019 roku, oddalając dalej idące odwołanie,

II. oddala dalej idącą apelację,

III. koszty postępowania apelacyjnego wzajemnie znosi.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 marca 2019 r. sygn. akt VIII U 4395/18 Sąd Okręgowy we Wrocławiu zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 13 września 2018 r. w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy J. S. (1) poczynając od dnia 1 lipca 2018 r. prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych (pkt I) oraz zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Rozstrzygnięcie Sąd wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny sprawy:

Wnioskodawca, J. S. (1), ur. (...), w dniu 09.07.2018 r. złożył wniosek o emeryturę.

Decyzją z dnia 13.09.2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy przyznania emerytury z uwagi na nieudokumentowanie wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych oraz nie przekazanie przez wnioskodawcę środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa.

Organ rentowy uznał za udowodnione okresy składkowe i nieskładkowe na dzień 01.01.1999 r. w łącznej wysokości: 25 lat i 8 dni.

Do stażu pracy, jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, zaliczono wnioskodawcy 2 lata, 1 miesiąc i 26 dni, tj. okres od 22.04.1978 r. do 14.07.1978 r., od 16.05.1994 r. do 31.12.1994 r., od 15.03.1995 r. do 30.06.1996 r. z wyłączeniem zasiłków chorobowych po dniu 14.11.1991 r.

W spornej decyzji wskazano, iż do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględniono okresów od 01.08.1978 r. do 31.08.1992 r. oraz od 19.01.1994 r. do 30.04.1994 r. w (...) - S., ponieważ w przedłożonych przez wnioskodawcę do akt dokumentach widnieją rozbieżności co do zajmowanego stanowiska.

Ze zwykłego świadectwa pracy z dnia 30.04.1994 r. wynika, że wnioskodawca zatrudniony był w (...) - (...) Sp. z o.o. w S. od dnia 01.08.1978 r. do 30.04.1994 r. na stanowiskach: kierowca, monter rurociągów na budowie eksportowej w ZSRR, mechanik-kierowca na budowie eksportowej w CSRR, kierowca, mechanik – kierowca na budowie eksportowej w Iranie.

W aktach jest także świadectwo pracy z dnia 18.07.2002 r. potwierdzające, że w okresie od 01.09.1992 r. do 18.01.1994 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) S.A. i wykonywał pracę kierowcy – mechanika w R. w Iranie. Z zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 06.08.2002 r. również nie wynika, że wnioskodawca w spornych okresach wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony.

Natomiast w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 01.03.2008 r. wskazano, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia od 01.08.1978 r. do 31.08.1992 r. oraz od 19.01.1994 r. do 30.04.1994 r. pracując na stanowisku kierowcy stale i pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, a więc także w okresach oddelegowania na budowy eksportowe do ZSRR i CSRR (w latach 1985-1987 i 1990-1992).

Wnioskodawca na rozprawie w dniu 31.01.2019 r. oświadczył, iż wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym na dochody budżetu państwa.

Od 01.08.1978 r. do 31.08.1992 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) - S. w S., następnie w latach 1992-1994 roku był na budowie eksportowej w Iranie. W Przedsiębiorstwie w S. zatrudniony był jako kierowca samochodów ciężarowych min. Jelcz i JAZ. Przedsiębiorstwo zajmowało się budową elektrowni. Na budowie eksportowej w Iranie jeździł wielkim rosyjskim samochodem ciężarowym, przewoził nim konstrukcje stalowe. Zawsze był tylko kierowcą samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony. Także na budowie eksportowej w ZSRR wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego pow. 3,5 tony. W Czechosłowacji również wykonywał pracę kierowcy ciężarowego. Nigdy nie wykonywał pracy montera ani mechanika. Tak samo było na budowie eksportowej w Iranie. Również w latach 1994-1996 wykonywał pracę kierowcy samochodów pow. 3,5 tony.

Uprawnienia do prowadzenia samochodów ciężarowych wnioskodawca posiada od 1976 r. Nigdy nie wykonywał innej pracy, od zawsze jeździł samochodami ciężarowymi.

W przypadku awarii samochodu, wnioskodawca jechał do bazy, gdzie samochód naprawiany był przez mechaników, lub gdy samochód był niesprawny – mechanicy przyjeżdżali na miejsce usterki auta.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd, powołując się na przepisy art. 32 ust. 2, art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, uznał, że odwołanie wnioskodawcy zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu I instancji, spór w sprawie dotyczył ustalenia, czy wnioskodawca na dzień 1.01.1999 r. posiada wymagany 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, niezbędny do przyznania mu emerytury w obniżonym wieku. Zatem należało ustalić, czy J. S. (1) w całym zakwestionowanym przez organ rentowy okresie, jako kierowca samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony pracował w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z konkretnych, logicznych i zgodnych ze sobą zeznań świadka oraz wyjaśnień wnioskodawcy, jednoznacznie wynika, iż wnioskodawca świadczył na rzecz swojego pracodawcy – (...) – S. - wyłącznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (co najmniej po 8 godzin dziennie) pracę jako kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony, tj. pracą na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, wymienioną w wykazie A dziale VIII poz. 2, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W wykazie resortowym dotyczącym przemysłu chemicznego i lekkiego (Załącznik nr 1 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 07.07.1987 r. w wykazie A, Dział VIII, poz. 2 – uszczegółowiono, iż pracę w warunkach szczególnych jest praca kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony (pkt. 1), praca kierowcy pojazdu członowego (pkt 3) oraz praca kierowcy autobusu o liczbie miejsc powyżej 15 (pkt. 4).

Sąd zważył przy tym, iż przy ustalaniu długości okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach uwzględnia się tylko te okresy, w których praca ta była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jak wynika natomiast z zeznań samego wnioskodawcy popartych zeznaniami świadka, pracę kierowcy ww. samochodów wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W przedmiotowym stanie faktycznym i prawnym Sąd Okręgowy doszukał się podstaw do uwzględnienia wniesionego przez wnioskodawcę odwołania i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił decyzję organu rentowego z dnia 13.09.2018 r. orzekając jak w sentencji wyroku. Orzeczenie o kosztach, zawarte w II punkcie wyroku, oparto na art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz.1800).

Z wyrokiem nie zgodził się organ rentowy, wywodząc apelację i zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

1) naruszenie prawa materialnego - art. 184 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U z 2018 r., poz. 1270) w zw. z § 2 ust. 1 oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43) przez przyznanie wnioskodawcy J. S. (1) prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 01.07.2018 r. po błędnym uznaniu, iż na dzień 01.01.1999 r. udokumentował on ponad 15 - letni okres pracy w szczególnych warunkach,

2) naruszenie prawa materialnego, przez nieuwzględnienie przepisów art. 100 ust. 1 w zw. z art. 184 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270) i przyznanie J. S. (1) prawa do emerytury od dnia 01.07.2018 r., pomimo iż wnioskodawca jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa złożył dopiero w na rozprawie w dniu 31.01.2019 r.

3) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez błędne uznanie, głównie w oparciu o zeznania wnioskodawcy i świadka, że Pan J. S. (1) w okresie zatrudnienia w (...) - S. w S. od 01.08.1978 r. do 31.08.1992 r. i od 19.01.1994 r. do 30.04.1994 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A dział VIII poz. 2 załącznika do rozporządzenia RM z 07.02.1983 r., tj. pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym

powyżej 3,5 tony, pomimo iż fakt ten nie wynika z przedłożonych dokumentów, w szczególności z akt osobowych wnioskodawcy.

Wobec tak przedstawionych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania, ewentualnie o zmianę wyroku w pkt. I w części poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury od 31 stycznia 2019 r.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja organu częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Spór w sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy wnioskodawca J. S. (1) spełnia wszystkie przewidziane prawem warunki do przyznania mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Swoje uprawnienie do emerytury wnioskodawca wywodził z treści przepisu art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270), w brzmieniu obowiązującym na dzień złożenia wniosku, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

2. Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Natomiast wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowiska oraz warunki na podstawie, których osobom wymienionym w art. 32 ust. 2 i 3 ww. ustawy przysługuje prawo do emerytury ustala się na podstawie "przepisów dotychczasowych", tj. rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zatem wnioskodawca, aby uzyskać prawo do emerytury przy ukończonym 60 roku życia musi wykazać co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zauważyć należy, że obecna definicja pracy w szczególnych warunkach odwołuje się jedynie do wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. i to ono jest podstawą ustalenia, czy praca była wykonywana w szczególnych warunkach. Fakt pracy w warunkach szczególnych winien więc, w razie stwierdzenia w świadectwach pracy wykonywania prac w szczególnych warunkach na podstawie przepisów branżowych, ustalić każdorazowo Sąd odnosząc się do cyt. wyżej rozporządzenia.

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, a w szczególności po przeprowadzeniu dowodu z: dokumentacji osobowej wnioskodawcy, angaży, umów o pracę, świadectw pracy oraz z zeznań świadka J. S. (2) zaliczył wnioskodawcy sporny okres pracy od 1.08.1978 r. do 31.08.1992 r. oraz od 19.01.1994 r. do 30.04.1994 r. w (...) - (...) Sp. z o.o. w S., gdzie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony za pracę w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny po dokonaniu szczegółowej analizy akt sprawy, zeznań słuchanego w sprawie świadka, umów o pracę oraz zaświadczeń stwierdza, że Sąd I instancji przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów, uznając w sposób bezkrytyczny za udowodniony cały okres zatrudnienia w spornym zakładzie pracy za prace wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Na takim wniosku zaważyła bowiem treść dokumentu, znajdującego się na karcie 46 akt pracowniczych ubezpieczonego J. S. (1). Z zaświadczenia z dnia 12.03.1984 r.

wynika bowiem, że J. S. (1) dopiero co „odzyskał” prawo jazdy, uprawniające go do prowadzenia samochodów ciężarowych o masie dopuszczalnej powyżej 3,5 tony, a więc w okresie ok. 6 miesięcy – zgodnie z wyjaśnieniami samego wnioskodawcy, złożonymi w trakcie rozprawy w dniu 31 lipca 2019 r. – bezpośrednio poprzedzającym datę wystawienia zaświadczenia ubezpieczony nie mógł prowadzić takich pojazdów i bez wątplenia nie wykonywał on w tym czasie pracy w warunkach szczególnych jako kierowca takich pojazdów, co stoi w sprzeczności z ustaleniami Sądu I instancji. W treści tego zaświadczenia wskazano również, że w okresie „zawieszenia” w wykonywaniu zawodu kierowcy ubezpieczony pełnił obowiązki montera, a więc wykonywał inne prace, które nie spełniały warunków prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Tak ustalony przez Sąd I instancji okres pracy wnioskodawcy jako wykonywanej w warunkach szczególnych, pomniejszony o okres, w którym wnioskodawca ze względu na utratę prawa jazdy nie mógł wykonywać pracy kierowcy samochodów ciężarowych o całkowitej masie powyżej 3,5 tony, a więc pracy zgodnej z działem VIII pkt 2 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), oznacza, że wnioskodawca nie spełnia warunku stażowego 15 lat takiej pracy.

Jednak Sąd Apelacyjny, analizujący akta pracownicze i zgromadzoną na potrzeby niniejszego postępowania dokumentację osobową wnioskodawcy, jako sąd meriti, doszedł do dalej idących wniosków, niż poczynił to Sąd I instancji, i uznał, że przesłanki pracy w warunkach szczególnych spełniał również okres pracy wnioskodawcy, świadczonej podczas budowy eksportowej na terenie Czechosłowacji, a więc okres od 9.01.1986 r. do 3.02.1987 r. (k.83 a.p.) W tym czasie wnioskodawca pracował jako kierowca ciągnika, jednak ze względu na specyfikę pracy na budowie eksportowej, mógł on jedynie wykonywać pracę kierowcy ciągnika w transporcie, a więc pracę, spełniającą warunek określony w dziale VIII poz. 3 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Wbrew stanowisku organu rentowego, dowody zgromadzone w aktach pracowniczych potwierdzają fakt wykonywania przez wnioskodawcę pracy kierowcy samochodu ciężarowego o masie całkowitej przekraczającej 3,5 tony także w czasie budowy eksportowej na terenie Czechosłowacji. Dowody te potwierdzają, w sposób niebudzący wątpliwości charakter pracy wnioskodawcy; ponadto z akt wynika, że wnioskodawca był kierowcą samochodu ciężarowego, którego masa całkowita przekracza 3,5 tony. Również świadectwo pracy wykonywanej w warunkach szczególnych z dnia 1.03.2008 r. (k. 9 a.p.) potwierdza, że wnioskodawca był zatrudniony od 1.08.1978 r. do 31.08.1992 r. oraz od 19.01.1994 r. do 30.04.1994 r. na stanowisku kierowcy (pomijając opisany już okres przestoju w wykonywaniu pracy kierowcy w związku z utratą prawa jazdy). Fakt, że świadectwo to nie jest świadectwem „zwykłym” oznacza, że praca ta, w szczególności uzupełniona szczegółowymi wyjaśnieniami samego wnioskodawcy i zeznaniami słuchanego w sprawie świadka, powinna zostać zaliczona do prac w warunkach szczególnych (pomniejszona o okres 6 miesięcy przestoju w wykonywaniu obowiązków kierowcy), albowiem poza rodzajem świadectwa najważniejsze znaczenie ma ustalenie faktycznego rodzaju pracy, warunków pracy, jej stałości oraz wymiaru czasu pracy, w jakim wnioskodawca pracował. Charakter zatrudnienia wnioskodawcy, a w szczególności fakt pracy w warunkach szczególnych potwierdza nie tylko dokumentacja osobowa wnioskodawcy, również słuchany w sprawie świadek, jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, poświadczyl fakt wykonywania przez wnioskodawcę pracy kierowcy samochodu ciężarowego, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Stwierdzić należy, że wbrew stanowisku strony apelującej zeznania te są wiarygodne, spójne i pokrywają się z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Z tego też względu zarzuty apelacji kwestionujące zasadność uznania spornego okresu za pracę w szczególnych warunkach, nie zasługują na uwzględnienie albowiem w istocie stanowią polemikę z zaskarżonym orzeczeniem, która została oparta o wybiórczo dokonaną przez organ rentowy ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że zgodnie z wykazem A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w dziale VIII pkt 2 prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony zostały zaliczone do prac w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu Apelacyjnego wnioskodawca wykazał, że tego rodzaju prace wykonywał przez okres co najmniej 15 lat, gdyż do

uznanego okresu jej wykonywania podczas zatrudnienia w (...) - (...) Sp. z o.o. w S. należało jeszcze dodać okres pracy w charakterze kierowcy ciągnika w transporcie, wykonywanej na budowie eksportowej w Czechosłowacji od 9.01.1986 r. do 3.02.1987 r. (1 rok i 24 dni). Z tego też względu wnioskodawca wypełnił przesłankę posiadania stażu pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w wymiarze ponad 15 lat.

Sąd Apelacyjny nie podzielił natomiast ustalenia Sądu Okręgowego dotyczącego daty przyznania prawa do emerytury.

Zaznaczyć należy, że na dzień złożenia wniosku, jak i na dzień wydania zaskarżonej decyzji warunkiem przyznania prawa do wcześniejszej emerytury jest kumulatywne spełnienie przesłanek, w tym złożenie oświadczenia o przekazaniu środków zgromadzonych w OFE. Skoro wnioskodawca takie oświadczenie złożył dopiero na rozprawie w dniu 31 stycznia 2019 r., to nie mógł on nabyć prawa do wcześniejszej emerytury przed tą datą.

Zgodnie z brzmieniem art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Z powyższego wynika, iż ogólną zasadą prawa emerytalno-rentowego jest, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do emerytury/renty (tj. spełnienia ustawowych warunków), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie.

Wnioskodawca takie oświadczenie o przekazaniu środków zgromadzonych w OFE na dochodu budżetu państwa złożył w dniu 31 stycznia 2019 r. Oznacza to tym samym, że wszystkie wymagane prawem warunki do przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, określone w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, wnioskodawca spełnił na dzień 31 stycznia 2019 r. i od tej daty należało przyznać mu prawo do świadczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny w pkt I na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok o tyle, że prawo do emerytury przyznał wnioskodawcy od dnia 31 stycznia 2019 r., w pkt II Sąd na mocy art. 385 k.p.c. oddalił dalej idącą apelację. Orzeczenie o kosztach postępowania, zawarte w pkt III wyroku, Sąd wydał w oparciu o przepis art. 100 k.p.c., znosząc wzajemnie koszty pomiędzy stronami z uwagi na uwzględnienie apelacji jedynie w części.

Jacek Witkowski Maria Pietkun Ireneusz Lejczak

R.S.